
Kiosk in het Leopoldpark

Bij de aanleg van het Leopoldpark in 1861 wenste het Stadsbestuur een kiosk te integreren in het nieuwe stadspark.

Hiervoor vroeg het College van Burgemeester en Schepenen aan de heer Fuchs, ontwerper van het stadspark en een aantal andere competente personen, van wie de namen niet werden vermeld, welk type kiosk het meest geschikt was voor het nieuwe stadspark.

Het resultaat van de enquête was dat de voorkeur werd gegeven aan een rustieke houten kiosk met strodak. Een stenen of metalen kiosk zou weinig in harmonie staan met de omgeving en lomp en onbevallig overkomen. Het College besliste dit voorstel voor te leggen aan de Gemeenteraad en was bereid hiervoor 1.500 frank uit te trekken. De bouw zou kunnen worden toevertrouwd aan een Brusselse ebenist die vertrouwd was met het oprichten van kiosken.

Tijdens de Gemeenteraad van 19 april 1862 werd de bouw van de parkkiosk besproken. Bepaalde raadsleden hadden bezwaar dat de bouw zou worden toevertrouwd aan iemand van buiten Oostende, terwijl anderen vonden dat 1.500 frank ontoereikend was voor een kiosk. Uiteindelijk werd er beslist 3.000 frank uit te trekken.

Het inhuldigingsconcert van de parkkiosk greep plaats op 15 juli 1862 en werd verzorgd door de vermaarde Oostendse harmonie Euterpe in samenwerking met het recent opgerichte Sint-Ceciliakoor. Beide ensembles traden op voor een goed doel. De opbrengst zou worden geschonken aan de werkloze Gentse wevers. De Burgemeester, tevens ere-voorzitter van de harmonie, verleende de volle medewerking van het Oostendse stadsbestuur, omdat het concert niet louter een filantropisch doel had, maar tevens werd gebracht naar aanleiding van de opening van het nieuwe stadspark.

Een massa volk kwam opdagen voor het concert. De toegangsprijs bedroeg 50 centiemen. Zowel de harmonie als het koor gaven het beste van zichzelf en zorgden voor een gevarieerd programma. De kritieken waren één en al lovend. Men zamelde die dag 315,38 frank in.

Niet iedereen bleek echter gelukkig te zijn met het nieuwe stadspark en de kiosk. Een groot aantal bewoners uit de noordelijke stadswijk betreurde dat

met het nieuwe stadspark en zijn kiosk de (militaire) concerten niet meer plaatsvonden in het Prinsenhof. Dat betekende een verarming voor hun buurt. De wijkbewoners ondertekenden dan ook een petitie waarin het College werd gevraagd de concerten beurtelings te laten plaatsvinden in beide stadsparken.

Die petitie werd uitvoerig besproken zowel in het College als in de Gemeenteraad, maar er werd nooit een positief gevolg aan gegeven.

Het concertgebeuren in het Leopoldpark werd in concessie gegeven aan de uitbater van het Casino-Kursaal. Dit hield in dat de Oostendenaars moesten betalen om de concerten bij te wonen tijdens het badseizoen (5 frank per familie per seizoen en 2,50 frank per persoon per seizoen). Vreemdelingen en militairen gekazerneerd in het garnizoen werden van betaling vrijgesteld. Deze maatregel die door de Oostendenaars werd beschouwd als een middel om extra belastinggeld te kunnen innen, werd door hen niet in dank afgenomen. Enkele jaren later (1867) schafte men het betalen af.

In het kader van de Oostendse zomerfeesten stond er voor maandag 14 augustus 1876 om 21 uur een groots vuurwerk geprogrammeerd in het Leopoldpark. Talrijke bezoekers kwamen die avond afgezakt naar het stadspark. Hen wachtte een exclusief spektakel. De opkomende nevel zorgde die avond voor een bijzondere sfeer. Het spektakel bereikte pas zijn hoogtepunt toen gensters van het vuurwerk op het strodak van de kiosk terechtkwamen. Het dak vatte onmiddellijk vuur en in een mum van tijd stond de kiosk in lichterlaaie. De brandweer kon niet verhinderen dat de kiosk volledig in de vlammen opging. Na drie uur blussen – men moest verhinderen dat de omringende bomen en struiken ook vuur zouden vatten – bleven enkel nog verkoolde resten over.

Vermeldenswaard is zeker de anekdote die met betrekking tot de kioskbrand verscheen in een krant. In hoeverre ze strookt met de waarheid laat ik in het midden. Toen twee jonge kerels hadden vernomen dat er in het stadspark brand was uitgebroken, snelden zij ter hulp.

Toen zij aan de parkpoort kwamen werd hen de toegang geweigerd. Ze dienden eerst 1 frank toegangsgeld te betalen.

Onmiddellijk na de brand werd er een voorlopige open estrade opgetrokken in afwachting dat er een nieuwe kiosk zou worden gebouwd.

De nieuwe kiosk zou echter zeer lang – negen jaar – op zich laten wachten. De muzikensembles die ondertussen optraden in het stadspark dienden tot algemene ontevredenheid genoeg te nemen met die open estrade, die pas in 1881 werd overdekt met een zeildoek. Het frustreerde de muzikanten en hun dirigenten dat zij op zo'n houten ding met zeildoek overdekt, onmogelijk kwaliteit konden bieden.

Pas in de Gemeenteraad van 3 maart 1885 kwam de bouw van de nieuwe kiosk ter sprake. Kostprijs – de Stad voorzag 9.000 frank voor de nieuwe kiosk – en type waren stof voor discussie tot raadslid Michens erop wees dat hij een Frans bedrijf kende in Saint-Sauveur-les-Arraz waar een stevige en elegante gietijzeren kiosk kon worden aangekocht met een oppervlakte van 100 m² voor slechts 6.500 frank. Het betrof zelfs een type kiosk dat bekroond werd (o.a. de 1ste prijs in Rouen) op verscheidene exposities. Alle geformuleerde voorstellen en bedenkingen werden uiteindelijk voor advies overgemaakt aan de Commissie voor Openbare Werken. Ook onder de commissieleden waren de meningen verdeeld, maar uiteindelijk werd gekozen voor het project van raadslid Michens. Op 20 mei 1885 kwam de gedemonteerde kiosk vanuit Frankrijk in Oostende aan. Kort daarop werd de kiosk in elkaar gestoken en op zondag 16 juni 1885 greep het inhuldigingsconcert plaats, verzorgd door de harmonie Euterpe o.l.v. de Pierkot, leraar aan de Oostendse muziekschool.

Inzake architecturale opbouw beantwoordt de parkkiosk volledig aan de klassieke drieledige structuur: sokkel (klankkast) opstand en dak (klankbord). Ze is versierd met bloemmotieven en gestyleerde lieren.

In 1899 werd de kiosk omgeven door planten. Voor de aanleg van de omheining werd gebruik gemaakt van afbraakmateriaal van de oude koninklijke stallingen in de Van Iseghemlaan.

Deze kiosk werd in de loop van haar bestaan veelvuldig gebruikt voor muziekoptredens in het kader van het jaarlijks permanent festival. Op vandaag wordt ze nog amper gebruikt. Belangrijk is dat de kiosk naar aanleiding van de vernieuwing van het Leopoldpark volledig wordt gerestaureerd. In tegenstelling tot de kiosk op het Wapenplein is deze kiosk geen beschermd monument.